

Sygn. akt VU 138/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu września 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę z tytułu choroby zawodowej

na skutek odwołania Z. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT.

z dnia 21 grudnia 2012 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 138/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 21 grudnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Z. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, podnosząc w uzasadnieniu, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 11 grudnia 2012 roku uznała, że jest on częściowo niezdolny do pracy do 30 września 2013 roku, ale niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową.

Z. S. złożył w dniu 14 stycznia 2013 roku odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu żądanego prawa.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

W piśmie procesowym z dnia 30 lipca 2013 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie swojego mocodawcy, a także wnosił o stwierdzenie, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za niewydajnie decyzji przyznającej prawo do renty z tytułu choroby zawodowej w ustawowym terminie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. S. urodził się w dniu (...), posiada wykształcenie podstawowe. Ukończył roczny kurs przysposobienia rolniczego. W okresie swojej aktywności zawodowej przez 41 lat pracował przede wszystkim jako ślusarz. Wnioskodawca nie posiada gospodarstwa rolnego i nigdy nie pracował w rolnictwie.

(dowód: wniosek o rentę k. 1-2, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 2 września 2014 roku nagranie od minuty 2.10 do minuty 5.50)

Decyzją nr (...) z dnia 17 września 2012 roku Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Piotrkowie Tryb., na podstawie orzeczenia lekarskiego z dnia 22 sierpnia 2012 roku stwierdził u Z. S. chorobę zawodową – obustronny trwały odbiorczy ubytek słuchu typu ślimakowego lub czuciowo nerwowego spowodowany hałasem, wyrażony podwyższeniem progu słuchu o wielkości co najmniej 45 dB w uchu lepiej słyszającym, obliczony jako średnia arytmetyczna dla częstotliwości audiometrycznych 1,2 i 3 kHz.

Z tytułu obustronnego niedosłuchu odbiorczego lekarz orzecznik ZUS, po zapoznaniu się opinią lekarza konsultanta laryngologa, w dniu 8 listopada 2012 roku ustalił 20% długotrwały uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy spowodowany chorobą zawodową. Tożsamy procentowy uszczerbek na zdrowiu ustaliła Komisja Lekarska ZUS w dniu 11 grudnia 2012 roku, na skutek wniesionego przez Z. S. sprzeciwu.

(dowód: decyzja nr (...) z dnia 17.09.2012 r. k. 13-14 akt rentowych, opinia lekarza orzecznika ZUS z 8.11.2012. – k. 16 dokumentacji medycznej zał. do akt rentowych , opinia komisji lekarskiej z dnia 11.12.2013r. k.)

Wnioskodawca od trzech lat uprawniony jest do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

(dowód: zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 2 września 2014 roku nagranie od minuty 2.10 do minuty 5.50)

W dniu 24 października 2012 r. Z. S. wystąpił o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

(dowód: wniosek z dnia 24.10.2012 r. k. 1-2 akt rentowych plik)

Orzeczeniem z dnia 15 listopada 2012 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 30 września 2013 roku i częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z chorobą zawodową. Taki wniosek wywiódł ze stopnia zaawansowania rozpoznanych u niego schorzeń w postaci: guza okolicy czołowej mózgu – prawdopodobnie oponiaka oraz obustronnego niedosłuchu odbiorczego pochodzenia zawodowego.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 15.11.2012 r. wraz z dokumentacją medyczną – k.9 akt ZUS)

Od powyższego orzeczenia wnioskodawca wniósł sprzeciw, w wyniku czego sprawę skierowano na komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 11 grudnia 2012 roku po rozpoznaniu guza okolicy czołowej mózgu – prawdopodobnie oponiaka oraz obustronnego odbiorczego ubytku słuchu typu ślimakowego pochodzenia zawodowego z zachowaną społeczną funkcją słuchu, wydała orzeczenie zgodne z opinią lekarza orzecznika ZUS.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 11.12.2012 r. wraz z dokumentacją medyczną k. 11 akt ZUS)

Aktualnie u wnioskodawcy występują następujące schorzenia:

- guz przedniego dołu czaszki prawdopodobnie oponiak rynienki węchowej,
- choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa szyjnego z okresowym zespołem bólowym obecnie bez objawów ogniskowych i objawów korzeniowych,
- obustronny niedosłuch odbiorczy czuciowo-nerwowy stopnia umiarkowanego.

(dowód: opinia biegłego neurologa A. N. k. 15-16, opinia główna biegłego laryngologa M. Z. k. 22-22v wraz z opiniami uzupełniającymi k. 37, k. 88, k. 108, opinia biegłego laryngologa M. M. k. 161-162)

Rozpoznane schorzenia neurologiczne czynią wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami do 30 września 2013 roku. Niezdolność do pracy nie ma związku z chorobą zawodową wnioskodawcy.

(dowód: opinia biegłego neurologa A. N. k. 15-16, opinia biegłego medycyny pracy J. G. k. 62-64)

Schorzenie laryngologiczne wnioskodawcy nie powoduje u niego niezdolności do pracy.

(dowód: opinia główna biegłego laryngologa M. Z. k. 22-22v wraz z opiniami uzupełniającymi k. 37, k. 88, k. 108, opinia biegłego laryngologa M. M. k. 161-162, opinia biegłego medycyny pracy J. G. k. 62-64)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199 poz. 1673 z późn. zm.) renta przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową (art. 17 ust 2 ustawy).

Z mocy art. 17 ust 1 powołanej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości tego świadczenia oraz jego wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013r., p. 1440 ze zm).

Przepisy tej ustawy mają zastosowanie do oceny niezdolności do pracy. I tak, zgodnie z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepisy art. 12 ust. 2 i 3 stanowią, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. „Doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy (której definicję zawiera art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiegokolwiek pracy, lecz pracy „zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”. Ratio legis wyodrębnienia tej przesłanki stanowi wyeliminowanie sytuacji, w których ubezpieczeni o wyższych kwalifikacjach po utracie zdolności do ich zarobkowego wykorzystania zmuszeni byłiby podjąć pracę niżej kwalifikowaną, do której zachowali zdolność, wobec braku środków do życia. Inaczej mówiąc, ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (na przykład pracy wymagającej niższych albo niewymagającej w ogóle jakichkolwiek kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy, do której posiada kwalifikacje.

W będącej przedmiotem osądu sprawie bezspornym było, iż u wnioskodawcy na skutek pracy zawodowej w charakterze ślusarza, gdzie był narażony na hałas, powstała choroba zawodowa pod postacią – obustronnego trwałego odbiorczego ubytku słuchu typu ślimakowego lub czuciowo nerwowego spowodowanego hałasem. Przedmiotowa choroba została ustalona u wnioskodawcy decyzją nr (...) z dnia 17 września 2012 roku Państwowego Powiatowego

Inspektora Sanitarnego wP. Przedmiotowa choroba zawodowa – jak wynika z orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11 grudnia 2012 roku – spowodowała długotrwały uszczerbek na zdrowiu Z. S. wynoszący łącznie 20% .

Bezspornym było również, że Z. S. jest częściowo niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia z przyczyn neurologicznych. Wnioskodawca bowiem od trzech uprawniony jest do renty z tego tytułu.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy Z. S. na skutek choroby zawodowej stał się osobą niezdolną do pracy.

W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy laryngologów M. Z. (2) i M. S. oraz neurologa A. N., biegłych z zakresu dziedzin medycyny, w ramach których mieszczą się rozpoznane u niej schorzenia, a dodatkowo także (na wniosek organu rentowego zawarty w piśmie z dnia 7.08.2013r. k. 50-51) specjalisty z zakresu medycyny pracy J. G., którego zadaniem była całościowa ocena stanu zdrowia wnioskodawcy, uwzględniająca wszystkie zdiagnozowane schorzenia i ich wpływ na zdolność do wykonywania pracy zarobkowej i związek z chorobą zawodową.

Biegli sporządzili opinie po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawcy, wynikami dodatkowych badań oraz po przeprowadzeniu jego osobistego badania. Ze zgodnych w swej treści opinii biegłych wynika, że u wnioskodawcy występują następujące schorzenia: guz przedniego dołu czaszki prawdopodobnie oponiak rynienki węchowej, choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa szyjnego z okresowym zespołem bólowym obecnie bez objawów ogniskowych i objawów korzeniowych oraz obustronny niedosłuch odbiorczy czuciowo-nerwowy stopnia umiarkowanego.

Mając na uwadze, że wnioskodawca wystąpił z żądaniem przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową - obustronnym trwałym odbiorczym ubytkiem słuchu typu ślimakowego lub czuciowo nerwowego spowodowanego hałasem, decydujące znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miały opinie sporządzone przez biegłych laryngologów.

Mimo bowiem, iż schorzenie neurologiczne, jak wynika z opinii biegłego neurologa A. N. powoduje częściową niezdolność do pracy Z. S., to niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową.

Niezdolności do pracy wnioskodawcy nie wywołuje także – jak wynika z opinii laryngologicznych biegłego M. Z. (2) i M. M. (3) - schorzenie laryngologiczne. Wprawdzie początkowo biegły M. Z. (2) w swoich dwóch pierwszych opiniach uznał wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy w związku ze stwierdzoną chorobą zawodową (opinia k. 22-22v, k. 37), jednak po zapoznaniu się z zarzutami organu rentowego, ostatecznie zajął stanowisko przeciwne. Biegły M. Z. (2) stwierdzając początkowo częściową niezdolność do pracy Z. S. i związek tej niezdolności z rozpoznaną u niego chorobą zawodową, miał na względzie to, że wnioskodawca jest niezdolny do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku ślusarza. Praca na tym stanowisku była powodem wystąpienia u skarżącego uszkodzenia słuchu, uznanego za chorobę zawodową. Utrata zdolności do pracy na dotychczasowym stanowisku pracy nie jest jednak wystarczającą przesłanką do stwierdzenia niezdolności do pracy. Ubezpieczony tylko wówczas spełnia przesłankę częściowej niezdolności do pracy jeżeli jest niezdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. Odniesienie kwalifikacji zawodowych skarżącego do pojęcia niezdolności do pracy, spowodowało że biegły M. Z. (2) zmienił wnioski końcowe opinii i stwierdził, że niedosłuch uznany za chorobę zawodową nie może być powodem uznania częściowej niezdolności do pracy Z. S.. Biegły stwierdził, że skarżący może podjąć pracę na innym stanowisku zgodnie z poziomem kwalifikacji posiadanych lub możliwych do nabycia po przekwalifikowaniu. Stwierdzony u niego obustronny niedosłuch przy zachowanej społecznej wydolności słuchu i braku cech trwałego uszkodzenia obwodowej części układu równowagi wymaga ewentualnego zastosowania aparatury słuchu i stałej kontroli laryngologicznej, nie powoduje jednak niezdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. Ze względów profilaktycznych dla wnioskodawcy przeciwwskazana jest jedynie praca w hałasie ponadnormatywnym, na wysokości i przy maszynach w ruchu.

Tożsame stanowisko w zakresie zdolności do pracy Z. S. z powodu schorzenia laryngologicznego zajął drugi biegły laryngolog M. M. (3). Biegły ten po analizie akt sprawy, dokumentacji medycznej oraz badania aktualnego

laryngologicznego z dnia 22 maja 2014 roku oraz aktualnych badań słuchu w badaniu audiometrii tonalnej również uznał wnioskodawcę za zdolnego do pracy zarobkowej z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych z zachowaniem przeciwwskazań profilaktycznych do pracy w hałasie przekraczającym normy pracy w hałasie.

Również biegły z zakresu medycyny pracy J. G. (2), stwierdził że Z. S. nie jest niezdolny do pracy w związku z rozpoznaną i stwierdzoną chorobą zawodową – obustronnym uszkodzeniem narządu słuchu. Biegły medycyny pracy podniósł, że Z. S. przez 41 lat wykonywał prace na stanowisku ślusarza w narażeniu na ponadnormatywny hałas przemysłowy. Praca na tym stanowisku doprowadziła do powstania u skarżącego choroby zawodowej. Jest także bezspornym, że takiej pracy – ślusarza w ponadnormatywnym hałasie- skarżący nie może wykonywać. Nie mniej, jak wyżej podniesiono, nie jest to wystarczające do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy. Wnioskodawca jako osoba z wykształceniem podstawowym jest predestynowany nie tylko do pracy ślusarza, ale do każdej innej pracy fizycznej, w której nie będzie być narażony na ponadnormatywny hałas. Co więcej również praca ślusarza nie musi być wykonywana w ponadnormatywnym hałasie. Biegły medycyny pracy wskazał na zadowalający kontakt werbalny z wnioskodawcą w okresie, kiedy nie stosuje on aparatu słuchowego, a zatem społeczną wydolność jego słuchu. Niedosłuch u wnioskodawcy stanowi li tylko profilaktyczne przeciwwskazania do zatrudnienia w hałasie, w charakterze kierowcy, na wysokości oraz przy obsłudze niebezpiecznych maszyn będących w ruchu. Poza tym, w ocenie biegłego, w obecnym stopniu zawansowania klinicznego niedosłuch nie ogranicza zdolności wnioskodawcy jako osoby z podstawowym wykształceniem do wszelkiego rodzaju prac fizycznych.

Polemika pełnomocnika wnioskodawcy z opiniami biegłych sądowych wydanych na podstawie osobistego badania ubezpieczonego i mających oparcie w faktach medycznych płynących z dokumentacji medycznej, jako gołosłowna nie może doprowadzić do podważenia wiarygodnych i spójnych wniosków płynących z w/w opinii. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika skarżącego, skarżący nie posiada wykształcenia zasadniczego rolniczego (ukończył tylko kurs rolniczy), co podnosiłoby jego kwalifikacje zawodowe.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 9 czerwca 2009 roku (III AUa 208/09, Biul. S.A. Sz. 2011/1/120-131) z przytoczonych na wstępie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, należy wyprowadzić wniosek, że niezdolność do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia nie jest wystarczającą przesłanką nabycia prawa do renty, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia sprawności organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2007 r., II UK 156/06, OSNP 2008/3-4/45 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 sierpnia 2007 r., III AUa 1300/06, Lex nr 339737). Zmiany w organizmie powodujące przeciwwskazania zdrowotne do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku nie przesądzają o niezdolności do pracy, nawet częściowej, jeżeli została zachowana zdolność do wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 marca 2007 r., I UK 299/06, OSNP 2008/7-8/112). Ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (np. wymagającej niższych albo niewymagającej żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 września 2006 r., I UK 103/06, OSNP 2007/17-18/261).

Utrata zdolności do wykonywania pracy odnosi się do poziomu posiadanych przez ubezpieczonego kwalifikacji. Ustawodawca nie wyjaśnił, czy "poziom posiadanych kwalifikacji" należy odnosić jedynie do kwalifikacji formalnych ubezpieczonego wykazywanych świadectwami i dyplomami ukończenia szkół oraz zaświadczeniami o odbytych kursach i szkoleniach, czy też należy uwzględniać kwalifikacje rzeczywiste, które oznaczają nie tylko wiedzę, ale i nabyte umiejętności. W literaturze przedmiotu kwestia ta budzi wątpliwości. W orzecznictwie przyjmuje się, że za osobę częściowo niezdolną do pracy można uznać ubezpieczonego, który ma w istotny sposób ograniczoną zdolność do pracy dotychczas wykonywanej, choć może wykonywać zatrudnienie niżej kwalifikowane, o niższych zarobkach (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2000 r., II UKN 59/00, OSNAPiUS 2001/10/8-wkładka oraz z dnia 7 lutego 2006 r., I PK 153/05, OSNPUiSiSP 2007/1-2/27). Utrata zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w stopniu znacznym oznaczać może zachowanie nieznaczącej zdolności do takiej pracy. W takim przypadku wykonywanie pracy zgodnej z kwalifikacjami, ale w rozmiarze mniejszym niż poprzednio (odpowiadającym

zachowanej nieznacznej zdolności do pracy) nie wyklucza częściowej niezdolności do pracy. Należy też zaznaczyć, że odsunięcie pracownika ze względów profilaktycznych od wykonywania dotychczasowej pracy w wyuczonym zawodzie, przy zachowaniu zdolności do wykonywania innego zatrudnienia, nie jest równoznaczne z niezdolnością do pracy.

W niniejszej sprawie jest bezsporne, że wnioskodawca posiada jedynie wykształcenie podstawowe i nie posiada wyuczonego zawodu. W okresie aktywności zawodowej Z. S. pracował jako ślusarz. Tym samym nie posiada kwalifikacji formalnych (wyuczonych potwierdzonych świadectwem, czy dyplomem), można jedynie mówić o jego kwalifikacjach nabytych (uzyskanych po przyuczeniu do pracy na danym stanowisku). Jak wyżej podniesiono wnioskodawca wykazał, że nie może pracować jako ślusarz w ponadnormatywnym hałasie. Biegły medycyny pracy stwierdził, że niedosłuch wnioskodawcy nie ogranicza natomiast zdolności wnioskodawcy do wszelkiego rodzaju innych prac fizycznych, poza profilaktycznymi przeciwwskazaniami.

Profilaktyczne przeciwwskazania do pracy na określonych stanowiskach, na które wskazali w swoich opiniach biegli laryngolodzy oraz biegły medycyny pracy, są pojęciem z zakresu medycyny pracy, które nie pokrywa się znaczeniowo z niezdolnością do pracy, jako przesłanką do nabycia prawa do renty. Jeśli aktualny stan danego schorzenia nie ogranicza w znacznym stopniu zdolności do pracy, to nie występuje niezdolność do pracy w znaczeniu ustawowym, lecz dana osoba jedynie ze względów profilaktycznych powinna unikać pracy w warunkach, które mogą wpłynąć na pogorszenie stanu narządu. Zmiany w organizmie powodujące przeciwwskazania do pracy na danym stanowisku nie przesądzają o niezdolności do pracy, nawet częściowej, jeżeli zdolność do wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami została zachowana (tak SN w wyroku z dnia 12 marca 2007 roku, I UK 299/06, OSNP 2008/7-8/112).

Reasumując występujące u wnioskodawcy schorzenie w postaci choroby zawodowej, jest aktualnie na takim etapie zaawansowania, że nie prowadzi do naruszenia sprawności jego organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie niezdolności do pracy. Mimo ich występowania Z. S. zachował zdolność do wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.